

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2014 r.

Sąd Rejonowy w Wołominie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Olszewska

Protokolant: Ewelina Zaremba

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 września 2014r. sprawy **M. K.**, syna W. i D. z domu C., ur. (...) w M.

oskarżonego o to, że w dniu 23 marca 2011 r. w K. woj. (...) na ul. (...) prowadził w ruchu lądowym motorower m-ki Z. o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości, gdzie badanie na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu na urządzeniu A. I. dało następujące wyniki: I – g. 13,28 – 1,26 mg/l, II- g. 13,31 – 1,32 mg/l i III – g. 13,49 – 1,27 mg/l, nie stosując się jednocześnie do zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres trzech lat, orzeczony przez Sąd Rejonowy w Ostródzie z dnia 02.09.2010r. sygn. akt II K 672/10, tj. o czyn z art. 178a § 4 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

orzeka:

I. oskarżonego M. K. uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu;

II. na podstawie art. 632 pkt 2 kpk koszty procesu ponosi Skarb Państwa.

M. K. został oskarżony o to, że w dniu 23 marca 2011 r. w K. woj. (...) na ul. (...) prowadził w ruchu lądowym motorower m-ki Z. o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości, gdzie badanie na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu na urządzeniu A. I. dało następujące wyniki: I – g. 13:28 – 1,26 mg/l, II- g. 13:31 – 1,32 mg/l, III – g. 13:49 – 1,27 mg/l, nie stosując się jednocześnie do zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres trzech lat, orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Ostródzie z dnia 02.09.2010r. sygn. akt II K 672/10, tj. o czyn z art. 178a § 4 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

* * *

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy i ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostródzie z dnia 2 września 2010 roku w sprawie II K 672/10 M. K. został skazany m.in. za czyn z art. 178a § 1 k.k. Orzeczono wówczas wobec niego m.in. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 10 września 2010 roku.

W dniu 23 marca 2011 roku M. K. spożywał alkohol, a następnie około godziny 13:15, został zatrzymany przez funkcjonariuszy policji przy ul. (...) w K., na drodze dojazdowej do posesji, podczas gdy kierował motorowerem Z., nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości. Droga, którą poruszał się oskarżony jest prywatną drogą gruntową, stanowiącą dojazd do jednej tylko nieruchomości. Oskarżonego poddano badaniom na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, które dały następujące wyniki: o godzinie 13:28 – 1,26 mg/l, o godzinie 13:31 – 1,31 mg/l, a o godzinie 13:49 1,27 mg/l.

(dowody: wyjaśnienia oskarżonego M. K. – k. 10v., k. 77-78, k. 161, zeznania świadka A. M. – k. 84, k. 162-163, zeznania świadka M. B. – k. 84, k. 163, zeznania świadka S. W. – k. 95-96, k. 164-165, protokół badania stanu trzeźwości – k.

2, odpis wyroku k. 6-7 wypis i wyrys z rejestru gruntów – k. 91-93, fotografia – k. 94 opinia sądu psychiatryczna – k. 54)

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie ww. dowodów oraz pozostałego uznanego za wiarygodny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku rozprawy głównej.

Oskarżony M. K. w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wyjaśnił też, że spożył wówczas 7 piw (k. 10v.). Składając wyjaśnienia w postępowaniu jurysdykcyjnym oskarżony podtrzymał swoje oświadczenie, iż w chwili zatrzymania kierował motorowerem, wskazał jednak, że jechał nim nie po drodze publicznej, a po prywatnej drodze dojazdowej do posesji. Podczas rozprawy głównej, przeprowadzonej w wyniku przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dn. 1 lipca 2014 r., sygn. akt VI Ka 137/14 oskarżony skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień oraz potwierdził swoje wcześniejsze stanowisko w sprawie.

W ocenie sądu wyjaśnienia oskarżonego M. K. w całości polegają na prawdzie. Są one logiczne i spójne, wolne od wewnętrznych sprzeczności, znajdują potwierdzenie w pozostałym, zgromadzonym w sprawie wiarygodnym materiale dowodowym. Co więcej, wyjaśnienia te korespondują z zeznaniami wszystkich przesłuchanych w toku postępowania świadków. Zważyć należy, że świadkowie A. M. i M. B., będący funkcjonariuszami Policji, którzy dokonali zatrzymania oskarżonego, nie zakwestionowali faktu, iż poruszał się on drogą dojazdową do posesji. Z uwagi na powyższe wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie również nie budzą wątpliwości sądu, znajdując ponadto potwierdzenie w dowodzie z dokumentów (k. 91-93, k. 162-163).

Polegają na prawdzie zeznania świadków A. M. i M. B. (k. 84, k. 162, k. 163). Ww. świadkowie są funkcjonariuszami Policji, nie mieli powodu by narażając się na odpowiedzialność karną, zeznawać w nieniejszej sprawie nieprawdę, fałszywie obciążając oskarżonego. Co do zasady zeznania wskazanych świadków są zgodne, korespondują ze sobą, jak również z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Na ocenę wiarygodności ww. zeznań nie mogły wpłynąć negatywnie drobne nieścisłości, w szczególności w zeznaniach A. M., która podczas prowadzonego uprzednio postępowania sądowego wskazała, że droga dojazdowa prowadziła do kilku posesji, co nie znalazło potwierdzenia w przedstawionej sądowi dokumentacji fotograficznej (k. 94). Nieścisłość tę, w ocenie sądu, tłumaczyć należy wpływem czasu oraz faktem, iż w ramach podejmowanych czynności służbowych ww. funkcjonariusze przeprowadzają wiele podobnych interwencji, co powoduje zacieranie się w ich pamięci pewnych szczegółów. Wskazać trzeba, że zeznania świadków znalazły potwierdzenie w wyjaśnieniach samego oskarżonego.

Walog wiarygodności należało przyznać również zeznaniom S. W. (k. 95, k. 164-165), są one bowiem zbieżne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie. Wiarygodności zeznań świadka nie obniża fakt, iż jest on teściem oskarżonego, ponieważ S. W. nie kwestionował tego, że M. K. prowadził pojazd po uprzednim spożyciu alkoholu. Świadek wskazał, że jest właścicielem posesji, do której prowadzi przedmiotowa droga dojazdowa, zeznał również, że nie odbywa się tam regularny ruch, bowiem co do zasady użytkują ją jedynie członkowie rodziny..

W ocenie sądu na przymiot wiarygodności zasługuje opinia, sporządzona przez biegłych lekarzy psychiatrów, dotycząca oskarżonego M. K. (k. 54). Zdaniem sądu opinia ta jest pełna, klarowna, oraz sporządzona przez kompetentne osoby, brak zatem podstaw do kwestionowania jej treści.

Walog wiarygodności sąd przyznał też dowodom z dokumentów zgromadzonych i ujawnionych w toku rozprawy głównej. Sąd nie dopatrył się również żadnych okoliczności, dla których można byłoby zakwestionować inne dokumenty zgromadzone w toku niniejszej sprawy. Wskazać należy, iż dokumentów tych nie kwestionowała żadna ze stron postępowania.

Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, ujawnionego w trakcie rozprawy głównej nie pozwala na stwierdzenie, iż oskarżony M. K. swoim zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa określonego w art. 178a § 4 k.k. Ww. przestępstwa dopuszcza się m.in. ten, kto prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, będąc

wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości i dopuścił się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

W niniejszej sprawie oskarżony nie kwestionował, że prowadził pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości. Wskazał jednak, iż miało to miejsce na drodze prywatnej, nie zaś publicznej. Należy zauważyć, że art. 178a § 1 k.k. do którego odnosi się art. 178a § 4 k.k. wymaga, aby sprawca czynu zabronionego prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym. Ruchem lądowym jest zaś ruch w miejscach dostępnych dla powszechnego użytku (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 11 października 2000 r., sygn. IV KKN 250/00, Prok. i Pr. 2001, dodatek (...), nr 4, poz. 19; oraz z dnia 5 maja 2009 r., sygn. IV KK 432/08, R-OSNKW 2009, poz. 1068). Do miejsc takich nie zalicza się jednakże miejsc, w których dopuszczone jest do ruchu tylko wąskie grono osób. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2011 r. II KK 184/11).

W tym miejscu wskazać należy, że zgodnie z wiarygodnymi zeznaniami świadków po drodze będącej miejscem popełnienia czynu, poddawanego ocenie przez sąd, poruszają się jedynie mieszkańcy nieruchomości, do której droga prowadzi, ich goście, bądź też inne osoby, mające konkretny i okazjonalny interes, by dojechać do posesji (np. kurier). Aktywność taka, w szczególności wobec przytoczonego orzecznictwa, nie stanowi, w ocenie sądu, ruchu lądowego w rozumieniu kodeksu karnego. Zważyć trzeba, że wszystkie ww. osoby poruszają się po przedmiotowej drodze jedynie za zgodą, bądź na wyraźne żądanie jej właścicieli. Sam fakt, że droga może być dostępna dla innych, nieoznaczonych użytkowników nie może przesądzać, iż ruch lądowy rzeczywiście się na niej odbywa. (por. Wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 23 kwietnia 2012 r., VIII Ka 264/12). Należy zauważyć, iż stanowisko odmienne, wyrażane a priori, bez uwzględnienia charakterystycznych dla konkretnej sprawy indywidualnych okoliczności faktycznych, prowadziłoby do wniosków graniczących z absurdem. Za drogę publiczną należałoby bowiem uznać każde nadające się do ruchu jakiegokolwiek pojazdu miejsce, które nie jest aktualnie zamknięte bramą, szlabanem czy też w inny sposób zabezpieczone.

Zauważyć trzeba również, iż zgodnie z zeznaniami wiarygodnych świadków, w tym funkcjonariuszy policji, krytycznego dnia oskarżony zatrzymany został mniej więcej w połowie drogi dojazdowej do posesji, długość której to drogi wynosi ok 25-30 m. (k.84 – zeznania świadka M. B., k. 93 – mapa ewidencyjna, sporządzona w skali 1:500). Wobec powyższego, przy uwzględnieniu odległości jaka dzieliła M. K. od ul. (...) (na której odbywa się ruch lądowy), nie można z całym przekonaniem stwierdzić, by oskarżony choćby usiłował popełnić czyn zarzucany aktem oskarżenia, jego ewentualny zamiar nie był bowiem uzewnętrzniony w sposób dostateczny, tj. nie budzący wątpliwości. Wskazać należy, iż nawet dokonujący interwencji funkcjonariusz policji M. B. zeznał: „nie wiem, co chciał zrobić oskarżony, czy chciał tylko zawrócić“ (k. 163).

W obliczu wyżej przedstawionych rozważań oskarżonemu M. K. nie można było przypisać również popełnienia przestępstwa z art. 244 k.k. Ustalenie, że sprawca swoim zachowaniem wypełnił wszystkie znamiona czynu określonego w art. 244 k.k., niewątpliwie winno zostać poprzedzone ustaleniem, że orzeczony przez sąd zakaz prowadzenia pojazdów został przez niego naruszony na skutek prowadzenia takiego pojazdu wbrew treści orzeczonego zakazu, a więc, gdy prowadził on pojazd w miejscach, na które rozciągał się orzeczony zakaz, a więc wszystkich tych miejscach, w których odbywa się ruch lądowy (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15.12.2011r., sygn. II KK 184/11). Tymczasem wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostródzie z dnia 2 września 2010 roku w sprawie II K 672/10 względem oskarżonego orzeczono środek karny z art. 42 § 2 k.k., tj. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym. Jak wykazano wyżej, swoim zachowaniem, mającym miejsce w dniu 23 marca 2011 r. oskarżony zakazu tego nie złamał, jako że nie można przyjąć, że uczestniczył w ruchu lądowym.

O kosztach postępowania sąd orzekł po myśli art. 632 pkt 2 k.p.k.